

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Franc: Armut macht frei
Csepeli Szabó Béla:
Akaratom birodalma
Fövényi Sándor: Részeg rőzsetáncok
Kamarás Klára: Látomás
Lelkes Miklós:
Kezem a semmi fogta...
M. Laurens: Torkomba szorult...
Ódor György: Mellesleg május 1.
Szepes Erika: Éjszakai

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton: Kiszámolás
Bodó Csiba Gizella: Idősíkok
Bokros Márta: Civilizáció
Fetykó Judit:
Berti meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Holt öből
Kaskötő István: A kalap... a kalap!
Király Gábor: A magyarnóta
Kolev András: Vihar után
Kő-Szabó Imre: Mokrány úr utazása
Köves József: A tapadó kötőjelek
Lászlóffy Csaba: Ösztön, este
Nagy Antal Róbert: Tavaszí álom
Nógrádi Gábor: A talált eb, Bodri
Nyakó Attila: Aritmiáim
Pethes Mária: A számkivetettség
légköri nyomása – Márai Sándorért
Pethő N. Gábor: Légy résen!
Ricza István: Kutyasétáltatás
Rózsa András:
Rigmus rögök Hunniából
Soós József: Felhők futása
Szegő Judit: Hajnali névsorolvasás
T. Agoston László: Váltságdíj Béláért
Tiszai P. Imre: Játssz hát tovább

3. oldal

mikroszkóp

Lehoczki Károly
Teknős, vers

4. oldal

klasszikusaink

Füst Milán
versek

Ódor György

Mellesleg május 1.

Beszéljünk kicsit a lényegről,
egyáltalán sok tízezren hogyan
élnek meg huszonhétezerből
kettőezertizenhat tavaszán.
Mellesleg ünnep van,
csak egy kicsit elmosódott
a szín a munkások zászlaján.
Már többen ki merték mondani,
ami itt végbement magánosítás
szó alatt, több áldozatot szedett,
mint valamikor dicső ötvenhat.
Akkor hogy' is van ez, elvtársak?
Akkor ez most már titkosítható,
mert mind személyes adat,
akkor a lényegi beszéd helyett
az elhibázott mondatok
csak kísértések, hazug szavak?

Beszéljünk kicsit viszonyainkról,
tisztázzuk az esélyeket!
Aki visszakerült a putriba
és az autók között kéreget,
egyáltalán van hozzá közöd?
Mennyire vonz az érintettség,
ha fiad vagy lányod elköltözött
választott otthonába, külhonba?
Gondolsz-e rájuk néha szorongva?
Én már kidőlök a sorból,
öreg vagyok, mondhatni senki,
de nagyon fájó lenne innen
bárhová is végleg elmenni,
ha lőnek, akasztanak sem teszem.
De ma miért nem csukódik
rájuk cellaajtó, akik évtizedeken
keresztül ezt teszik velem?

Elseje van. Mellesleg ünnep.
Urak! Fogadjátok zászlóinkon
vérrel és könnyekkel szorosan
ölelő, maradék szeretetünket!

KÖNYVAJÁNLO

A
MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodj asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruzzo házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tensz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára

...Majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

OLVASÓINK FIGYELEMÉBE!

Chrome és a Firefox böngésző nem kompatibilis a Kalákát készítő prorammal. A tervezett látványért, kérjük használja az Internet Explorer böngészőt.

MOZART

No: 9, Zongora verseny.
II. Andantino

Baranyi Ferenc Armut macht frei

Igazából akkor sem félttem,
mikor volt félténivalóm:
foglalkozásom, fizetésem –
és helyem a Parnasszuson.

Vénségemre – akár az ország –
elszegényedtem oly nagyon,
hogy már zsigeri óvatosság
sem fékezi indulatom.

Hiába szólnak újra rám: kuss!-
el nem némíthat félelem.
Mint rég a proletáriátus :
csak láncaimat veszthetem.

Kaskötő István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Fövényi Sándor Részeg rőzsetáncok

lassan szürkévé kopik a víz,
alig pára bukdácsol rajta,
fény-rágtá kifli a Margit híd,
árnyéka rálöttyen a rakodópartra.

a denevérek röpké pengék,
kaszabolják a sötétet,
és ahol az éj bőrét felsebezték,
a szél összeölti, mielőtt véreznének.

a szigeten még élnek a virágok,
de őszi sál már a futópálya,
ülök egy padon, magamra várok,
köröttem lábak, illatok dobbanása.

szaladnék én is, ha volna hova,
de ostoba szívem ez a város,
néha koccan neonfogsora,
mikor nekiverődik a házak homlokához.

a kapualjak levegőért hörögnek,
majd kiöklendeznek pár hasas kukát,
a földszint kettőbe rendőrök jöttek,
és elvittek minden gyerekruhát.

ez a város a házam,
itt-ott ágyam, utcák, játszóterek,
néha sort-állok kígyókonyhában,
hogy babgulyás kenyeret egyek.

de itt születtem, itthon vagyok,

1924-2013

Csepeli Szabó Béla AKARATOM BIRODALMA

Evezőmnek, csónakomnak,
zajló vizek udvarolnak,
jégvárosokba terelnek,
forgószelekbe csomóznak,
mégsem szabad meglapulnom
vasnádásom sűrűjében,
csillaghínárba kell úsznom,
hogy megmérjem emberségem, -
s fizessek bár életemmel,
ne lelhessek addig békét,
míg nem látom meg a tenger
leggyönyörűbb partvidékét,
melyen végre megteremtem
Akaratom Birodalmát,
s bennem elménk kettős álmát,
két világ találkozását:

Odüsszeusz Kikötőjét,
s Úrhajósok Állomását...

Kamarás Klára Látomás

Az idő egyszer mindent egybefon.
Nem lesz Mohács, Arad, sem Trianon...
A fájdalomtól semmi nem marad,
nem lesz több vers, dal, nem lesz gondolat...

sok rokon boldog ős Pesterzsébeten,
akár izmusaik, én is fosztogatok,
vasat, rézcsövet a döglött gyártelepen.

mert nincs fűszeres, ki hitelt adna,
rozsdás rolójukra rohadt a lakat,
ócska kályhám on nejlónkanna
dorombol, lefetyel boromból,
s röhögve ropunk részeg rőzsetáncokat

Szepes Erika
Éjszakai

-Jé, egy ló! – kiáltottam lelkendezve, és nem törődve a szakadó esővel, odarohantam a fekvő állathoz. A szél lefújta esőkabátom kapucniját, de se hideget, se esőt nem éreztem, csak azt, hogy segítenem kell neki valahogyan. Simogatni kezdtem, és a füléhez hajolva suttogtam:

- Aludj szépen, nagy paci – mondtam, mert kicsinek nem volt mondható.

- De fel is ébredhetsz! – próbálkoztam, hiába.

Tovább a teljes szöveghez>>>

M. Laurens
TORKOMBA SZORULT...

Torkomba szorult valaha egy ember.
Sem kiköpni, sem lenyelni nem tudtam,
kiszáradt torkom szorongatta vadul,
ha olykor önmagamnak is hazudtam.

Mert:

A torkomba szorult valaha egy ember,
ki mindig őszinte és sohasem kertel,
hangszálaim között él, idebenn a torkomban,
csendben meghúzódva, olykor letorkoltan...

Mert:

A torkomba szorult valaha egy ember.
Egy nálam méltóbb és igazabb lélek,
ki bízik igazságban, emberségben, hitben:
Kit megváltásomra küldött a teremtő Isten.

Nem lesz, ki sír és nem lesz, ki örül,
csak egy tűzgömb rohan a Nap körül...

Lelkes Miklós
Kezem a semmi fogta...

Tücsökhangok felzsongó szőnyegére
gurult a hold, s lassan hozott a csend
múltból jelent, nagy fák fekete lombján
át-áttűnődő csillag-végtelent.

A falu messze volt. Egy völgyi ablak
lámpakéjéhez árnyak lengtek át,
s az árnyakból hirtelen szárnyak lettek.
Felszállt és elszállt végtelen világ.

S mint egykor gyermek, féltem e világtól,
titkaitól, melyek új titkokat
szülnek vajúdon, s mindezt oly hiába:
az ős-titok titokként ottmarad.

A falu messze volt. A völgyi ablak
álomszeméből múltba bújt a fény,
ahogy kihúny - ha tagadjuk is - minden:
élet, szeretet, gyűlölet, remény,

hamis jövő, a jókedvű tükörben
tavasz-kacsintás, s látszat-csókú nyár,
s a továbbhulló csillag-végtelenbe,
ha áthulltál, nincs, aki visszavár.

Nem vár a völgy sem, s nem várnak a csúcsok.
A Semmi vár, s dacos, őstitkú ég
nagy hullásában minden egybeolvad:
csillag, varázslat, titok, messzeség.

Tücsökhangok elzsongó szőnyegéről
gurult a hold, s ahogy gurult tovább,
riadt szívemen olykor átfutottak
nagy, bús, fekete erdőszéli fák,

s kezem a Semmi fogta: furcsa ének,
daltalan dal, fel-felnéző halott,
amelynek arcán égi, s földi titkú
ős-Nincsen fájó könnycseppje ragyog.

a vendég

Onódi Béla
festőművész

Rózsa András
RIGMUSRÖGÖK HUNNIÁBÓL

etűd
szigony
a virágszirom
szíven
talál
a villanó halál

két húsvéti rigmus

1
piros tojást tojt a nyuszi
húsvét hétfőn jön a buli
kölni hull majd hölgyhajakra
szesz permetez férfi agyra
vidám nap ez bárki látja
kivirul a sok szép lányka

2
kettőezer-tizenhárom
húsvét napján nagyon fázom
szánkón jöttem, nem gyalog
locsolkodni akarok
szemérmes erzsók módra
gyere hozzám ki a hóra
szagos vizem csupa jég
rád hópelyhet hintenék

koronára vágyó tett-király
tettekre készül és tette megye
megszenvedik az emberek
bár azt rikoltja - élni jó
másként véli millió
embertársa a sok szegény
munkanélküli vénlegény
aki már semmit se ér
és a halálban hazatér

magyar táj
cudar idők jönnek
száradnak a tölgyek
ágaik közt szakadt felhők
úszkálnak pörögnek
törzsüknél az öregek
vért is felköhögnek

fiamat köszöntő
nem kell ide a sok vaker
világra jött pacemaker
fölköszöntjük most avégett
hogyan elért már harminc évet
várjon rá még ötször ennyi

Szegő Judit
Hajnali névsorolvasás

Névsorolvasást tart a szél.
Megzörget minden ablakot.
Kérdezi, hogy hal avagy él,
ki itt lakik, vagy itt lakott.

Válaszul pár függöny lebben.
Az, ki még élő, kitekint.
Új napot keres a csendben.
A holt megnyugvást idekint.

Rendeződnek fagyott percben,
mint élő, ki buszra szállna.
Sors kezében gyufa sercen...
Elég idő a halálra.

Kaotikus rend megindul.
Illeszkedik lét a mába.
Utcazajba csendként simul
tűnt félelem éjszakája.

Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok...

27.

Hatvanegy áprilisában a kertben dolgoztak a sógorok, aztán a langyos alkonyatban leültek a gangon lévő padra, beszélgettek, boroztak. Polgár Jóska rágyújtott: a Fecske cigaretta már filteres, nem kellett hozzá szipka. Csendes volt a környék, itt a város szélén alig volt forgalom, a földutak a néha áthaladó szekerek zaját elnyelték, motor, autó csak nagy ritkán járt erre; s ezek is gyorsan áthaladtak, száraz időben csak a felkavart por maradt utánuk egy ideig. Feljöttek a csillagok, a tavaszi este, a fakadó kert szaga, előttük a kert sok-sok fája, bokra, a kert végében az ember nagyságú sűrű sövény a végtelen erdő hatását keltette.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Bokros Márta
Civilizáció

Egészen biztos lehetsz benne,
hogy a szenvedések könyve

tudjon mindig boldog lenni
minden baja tűnjön tova
élte ne legyen mostoha
emberibb időknek legyen a polgára
büszke a népére büszke hazájára

tájrajz

ez a tájék
vashavas
belepte a
vas ha vas
inkább erdő
mondja gergő
benne a sok vén tekerdő

csordadal

az én csordám
magyar csorda
hitét élte lelohasztja
lelkét mardossa a gond
kínozzák de nem jajong
új urainak a talpa
megtapossa mégis nyalja
ez a módi hunniában
amire én sose vágytam

üzenet

delelek
dalolok
nem sokáig maradok
tótágast áll már a lelkem
itt a vége
befejeztem

(2011-2016)

T. Ágoston László
Váltságdíj Béléért

Az öregasszony kikapcsolta a televíziót és az oldalára fordult. Megpróbált elaludni. Minden este így szokta, mióta egyedül alszik ezen a nagy, családinak nevezett heverőn. Azzal vigasztalták, amikor eltemette a férjét, hogy majd megszokja ezt is, mint igás ló a hámot. Próbálja megszokni, de nem megy... Hiányzik, hogy nincs kitől elköszönni, amikor a feje alá szorítja a kispárnát és az oldalára fordul. Nincs kinek mondani, hogy „álmodj szépeket, kedves”, és nincs, aki visszadörmögné, hogy „te is, édesem!” Igen, ezek a mindennapi szokások rítussá emelkedtek az együtt töltött negyven év során. Olyanná váltak, mint az autóban a benzin. Enélkül nem megy...

Tovább a teljes szöveghez>>>

Bodó Csiba Gizella
Idősíkok

Már nehezen jutok el
ősök porait őrző helyekre.
Olykor csak fejet hajtva

újat nem mond nekem.
Mind a kint, borzalmat, fájdalmat
- s a szégyent - ismerem.
És sok nézőpontból. Mondj valami mást!
(Reményt, mértéktartást, jóságot, tudást...)
Mutass egyebet: a sok szörnyűség,
gyötrellem, gyalázat: elég.

Úgy néz ki, mintha ez a téma
megmásíthatatlan volna.
Mintha föl sem merülhetne
jobb lehetőség:
virul a gonosz, telhetetlen.
Az emberség? Mindig megszorítva.
Ereje, hogy föl nem adja soha,
és hogy nem létezik az a
mérhetetlen rettenet, mit
ki ne bírna valahogy...
A mi világunk ennél szebb, jobb
nem lehet?
Más nem lehet?

Köves József
A tapadó kötőjelek

Mi kötött hozzá, nem tudom.

Tán a világmindenség egy pontján,
megkövesedett csigaház-börtön
éjszaka-mélyén
találkoztunk egyszer
még az idő, a földi-idő-kezdet
előtt, a teremtés kezdetén
de azt tudom, hogy szeretet-szeméből
valami olyan jóság sugárzott
ami nyár-mosolyt hozott
a fájdalom-terhes világra.
Az is szívemhez szólt,
mikor még kócos-komenista
költő ölelte nagymamát,
mert csak a szeretet,
a mindent-legyőző szeretet
csengett ki, mint zsebóra-harangból
a fényes tiktakolás.

Nincs többé s mindig van
mint az örökkön-haladó idő.
Elment. Fáj. De végül is
itt maradt szívemben, lelkemben
s marad veletek is halálom után.

2015.december 3.

keresem őket,

mécses lángjába meredve.

Utánam talán ennyi sem lesz,
időzivatárok mossák el helyem.

Kezem már nem fogad szót,
a szél szorgoskodik csak, hogy
a levelek borította sírhelyeken
valami rendet tegyen.

Koley András
Vihar után

A szél borzolta bokrok oly csapzottan álltak,
s a fákon könnyezett sok megsebzett levél.
Kicsorbult éle fáj a görnyedt kardvirágnak,
s a tócsák közt vértett egy rozsdás vasfedél.

Patakzó víz rohant, hol már kibújt a borsó,
a kerti csap körül bokáig ért a sár.
A járdán úgy feküdt, akár egy furcsa torzó,
a szétázott s fületlen, régi, rossz kosár.

A lucskos udvaron kövér giliszta mászott,
rigó kutatta át a földre hullt akácot,
s a pára úgy szitált, akárha esne még.

Az árok partján sűrű árny ücsörgött tétlen,
mellette oszlop állt derengő, halvány fényben,
s felettük egyre csak nyújtózkodott az ég.

Soós József
Felhők futása

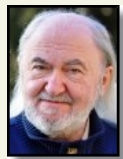
Nyisd ki az ablakot Kedves,
húzd el a függönyt, és gyere mellém
vakító villámot nézni s hallgatni
az eső monoton dobolását
ott fenn a vén hársak zöld levelén.

Látod-e, körben a tájat dombok szegik,
s a jól fésült szőlők és görbe karók közt
piszkosan-sárgán zúdul az útra a víz.

Feljebb az erdő. Lombokon susog az eső,
mint templomi zsongás boltívek árnyán.
Nedves avarban némán állnak a tölgyfák.

Nézd, kisütött már s ragyog a Nap!
Csak lucskos levelek csepegnek, mint a csap.
Bejár a hangjuk titkos tájakat
- naptalant és holdtalant-,
mégis egy helyben marad.

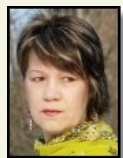
Lassan kondul a félhomály.
Szálás fenyők őrzik a vihar múltó hangjait,

Nógrádi Gábor
A TALÁLT EB, BODRI

A végső szakadék szélén reszkettem egykor,
éhség, kór, bűn prédájaként
Nógrádiék udvara végiben: kivert kutya.
S akkor két gyermek jött az ételmaradékkal:
Gabi és Pannika.

Azóta évek teltek.
Húségem törhetetlen,
védem életük, házuk, álmukat,
s égethet fagy, verhet eső, bot, bánat,
vagy kölykeim tűnhetnek el örökre,
csak azt mondom megbölcösült nyugalommal:
sose feledd a tegnap horizontját!
És ne feledd Gabit és Pannikát!

Pethes Mária
A SZÁMKIVETETTSÉG LÉGKÖRI NYOMÁSA
- MÁRAI SÁNDORÉRT

Teliholdkor fölerősödik
a számkivetettség légköri nyomása.
Összepréselődik a hazatérés
reménye és egy hosszúra nyúlt árnyék
maradandó graffitit fest a házak falára.
Fondorlatosan a Teremtő magasztos arcát,
nehogy megfélemedezünk
az elodázott kegyelem lehetőségéről.

Még reggelre sem halványul az ábra,
sőt, egyre erősebb, mintha
szólásra nyílna Isten néma szája.

A kert hallgat mint fészekből
kipottyant madárka. A fény
szájkosarat tesz a trombitavirágra
és rózsabimbók cimbalomverőivel
bujdosódalt játszik a fák mellkasán.

Apatikusan terül el a föld,
a nekem már úgyis mindegy
nyugalmával mutogatja
belvizek óriás tükreit
a lekötözött földrajzi irányoknak.

Északra és Délre ráfeszül Kelet és Nyugat:

míg a völgyben köd teríti le szürke rongyait.

Már csak a zúgást hallani,
ahogy a méla holdsütésben
suhognak a csillagos éjben
angyalok szárnyai.

G. Ferenczy Hanna
Holt öböl

1926-2007

Csak el messzire, messze innen
e szívszorító, kiegészített parttól
ahol a kagylók gyöngye is hamis
és vermeket rejt a földtakaró -
csak el messzire, messze innen
ide nem fut be már több hajó.

Csak el messzire, messze innen
amíg szélcsend van, s nem zúg a vihar
ahol azonos lehetsz magaddal
egy szigeten, túl a föld peremén.
S ha nem jön érted semmilyen bárka -
tanulj meg járni a víz tetején.

Csak el messzire, messze innen
oda, ahol mindig zöld a liget -
nincs félelem, mert biztos a holnap
és bátran az égig nyúlnak a fák -
oda, ahol nincsenek rácsok, de
szabadon nyílnak az orchideák.

Király Gábor
A MAGYARNÓTA

Dimbes-dombos kis falumban szépen bűg a gerlemadár,
szívemből most te utánad minden napra száz ima száll.
Elmentél a messzeségbe takarítónőnek álltál,
gondoltad-e azt hogy ez lesz, mikor egyetemre jártál?
Kéken érik már a kökény, megyek hogy még ma leszedjem,
szép tubicám hazavárlak, ne hagyj elsorvadni engem!
Eladom a kökényemet cébéának holnap este,
gazdag leszek kisangyalom, gyere haza jövő keddre!
Faluszéli házikónkban kecskegidánk felneveljük,
szeretőmmel jókedvünkben a szép tavaszt énekeljük.
hajnalonként gombát szedünk, hej de szép lesz itt az élet,
addig békemenetelünk, amíg nem ér boldog véget.

egyet verő korpusz. Elbírja a világ
összes nyomorultját, az aluszékony várost,
a zárkózott házakat, homlokukon a Fennennvaló
fényszórával odafújt arcát,
több millió gyomor korgását,
amitől váratlan, víz alatti rengések
alakulnak ki az óceánok mélyén.

Elbírja ez a fészület a terített asztalok
és a biztos megélhetés bőkezű álmait,
amiket nem mernek elhagyni az emberek
a könnyűvérű ígéretekért cserébe.

Elbírja az alkotó zsenik nélkülözését,
a valóság érvélsését, hogy majd meggazdagodnak
halálukból a szemfüles ereklegyűjtők
és tehetős könyvkiadók.

Elbírja ez a gigantikus kereszt
a dögölj már meg nincs aki eltartson
jelmondatát, és a kilincsre akasztott
ételhordóban a híg levesnyi gondoskodást.

Albert Lórinz Márton
Kiszámolás

Kezdetben volt a várakozás.
A Nő és a Férfi elbabusgatta egymást.
A test ünnepe, de még a tudatlanság ülte diadalát.

Ha nem lenne születés,
feledésbe merülne a várakozás.
A várakozás önfeledt,
kötelesség nélküli állapot a legelején.
Később jön az ember esendősége,
a sok haddelhadd és ne felejt,
de minden jó, ha jó a vége.

A várakozás nem csak egy pillanat.
Bilincs is, nyilván.
Most épp két ember készülődése
megszámlálhatatlannak vélt napokra,
évek gyűjteményére.

A nő titka ölének lüktetése.
A nő titka a jövő felélesztése.
A nő az egyetlen, aki sohasem gondol
az elfolyó időbe kapaszkodó kiszámolásra,
mindig csak a születésre.

Nagy Antal Róbert
Tavaszi álmom

Jártam az erdőt,
vagy csak álmodtam,
nem tudom.

Tiszai P. Imre
Árvalányhaj pipacstenger felett

Szőkesége, mint árvalányhaj a pipacstenger felett,
hullámszórt át az időn, énekelt, táncolt és nevetett,
alkonyi napban fürdött, apró karjával feléd intett,
magához ölelt, keze arcod simította - szeretett.

(- anya, miért engedted el kezem?
hisz megígérted,
enyém az életed,
apa szomorú - Te nem érzed?)

Napnyugta búcsúztat - hajnal nem virrad.

Pethő N. Gábor
Légy résen!

Amikor nem hiszel magadban,
akkor biztatnak, hogy higgy.
Amikor elkezdesz hinni,
azt mondják, ne játszd az optimistát.
Pont ezért hallgass mindig
kizárólag a szívedre!
Ez a páncéld s fegyvered is egyben!
A csóllátást, amit különböző trükkökkel
próbálnak ráderőszakolni,
hogy hatalmi pozícióba kerüljenek Veled szemben;
fordítsd a visszájára!
Gondolj a sofőrre, aki ki akar tolatni a parkolóból,
de rátörnek, megzavarodik, és tolatás helyett
egyenesen bele a falba. Erre játszanak, akik
a fenti négy sorsral kényükre-kedvükre
szórakoznak az amúgy is meghurcolt lelkeddel.
Légy résen, még alvás közben is.
Légy résen, Barátom!

Ricza István
Kutyasétáltatás

Suttogó fák árnyékában feküdtem.
Májusi szellő simogatta az arcomat.
Álom jött szememre,
a fák suttogása is álcsenddé változott.
Gyökereik lassan felém kúsztak,
átölelték izzó testemet.
Gyengéden szorítottak, mint nő a kedvesét.
Testem testükbe olvadt,
lelkem lelkükben elvegyült.

Kaskötő István
A kalap... a kalap!

Van nekem egy kalapom.
Ilyen kalapja nincsen senkinek
e széles nagyvilágon.
Egy kínai masamód
fonta, tűzte, varrta
szalmából.
Egy szalmakalap csináló zseni...
egy művész...

Ez a kalap egy klasszikus fejdísz.

Én nagyon szeretem ezt a kalapot!

Kilencvenben vettem
a vancouveri bolhapiacra.
Meglátni és megszeretni
csak egy pillanat műve volt.
Öt dollárt kért a néne...
Kettőt adtam érte...
Istenuccse, ha valami,
hát ez megérte.

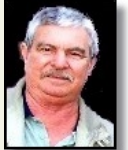
Viselem is büszkén már huszonöt éve.

Történt egyszer a vízesés körül,
a Niagarán:
Nyár volt, turista szezon...
kerülöm is, ha lehet
láttam már éppen eleget.
Szóval, nem a látvány miatt,
de arra jártam,
arra vitt az utam...

Rám kiáltott egy amerikai -,
texasi, hogy pontos legyenek.
„MY FRIEND”, harsogta s a
hátamra csapott,
kinyilvánította nyilván,
hogy a barátja vagyok...
„HEJ... CSERÉLJÜNK KALAPOT!”

Csak bámultam, szó se jött a számra,
néztem bután a Buba kalapjára.
Százdolláros, tíz gallonos
Statson... fehér,
az ezüst veretes csörgőkígyó-szalag rajta
külön megér egy másik vagyont...
Ez az örült amerikai elakar

olykor a séta kutyámmal
 iz utca során.
 soda persze, hogy ízlik is ám majd
 erény vacsorám.

Egyhamar elfog az álom is aztán,
 s hajnalig el sem ereszt.
 Sejti kutyám bizonyára, a gazdám
 már sose hagyja el ezt.

Kő-Szabó Imre
Mokrány úr utazása

Mokrány Pál ezen a reggelen korán kelt. Az asszony még aludt, mondta is neki tegnap, hogy ma elutazik. Szeretett volna kimozdulni ebből a ketrecből. Úgy érezte, hogy hetvenhárom évesen ez a kertés ház, mégis csak egy szűk terület. Borzalmas, amikor az ember már nem kell senkinek és érzi, nem jó semmire. Ő a bányából ment nyugdíjba már vagy húsz éve. Akkor még reggel csörgött az óra, menni kellett a sikkára, de hol van az már? Az óra is csak ketyeg, de csörögni már ő sem tud. A lakás, a kert az egy terület, nem is nagy, már vagy ezerszer körbe járta. Ismeri minden szegletét az év négy évszaka szerint. Már ez is unalmas. Mokrány Pál arra gondolt sokszor, mikor lesz ennek egyszer vége? Igaz az a mondás, hogy egy idő után az ember már várja, hogy mindennek legyen vége! Néha még talán az izgalomba tudja hozni, hogy az asszony elküldi a boltba.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Lászlóffy Csaba
Ösztön, este

1939-2015

Hol van a játéktelefon, melyet szerencsére soha nem tudt(n)ak lehallgatni, hogy kibeszéljem magamból mindazt, amit eddig illet szégyelleni. Ez az este az ösztönösség teljes hangját jelenti végre, valahol úgy, mint a könyvszekrény totál hallgatása.

2014. augusztus 24.

cserélni egy ilyen kalapot?

Csak dadogtam...
 Nem, uram, a kalap nem eladó!
 Nem csere-bere tárgya,
 legyen az ajánlat bármily csábító,
 az a fehér, cowboy micsoda
 nem az én fejemre való...

Semmi pénzért nem adom...
 én nagyon szeretem a kalapom!

Gyorsan eltűntem a forgatagban,
 még félve vissza-visszanéztem.
 Lelki szemeimmel már láttam:
 „Szenzáció! Szenzáció!” -,
 üvöltötték a lapok.
 „Orvul lőtte le, fényes nappal
 s a gyilkos megszökött
 a kalappal!”

Meg sem álltam hazáig,
 lihegve rogytam a küszöbre.
 Hála az égnek, ezt megúsztuk,
 mondom, s hallom...
 biz'isten,
 úgy éljek én,
 hogy hallom,
 hogy megkönnyebbülve,
 egy nagyot
 sóhajtott a kalapom.

Hát csoda, hogy szeretem a kalapom?

Nyakó Attila
Aritmiáim

Nem akartam semmi lényegest mondani,
 úgyis felszínre tör minden apró, ami
 számláló nélkül is előtérben lehet,
 szét... kaphatjátok az időmértékeket!

Szívem tettem bele! Őszintén remélt és
 aorták magolták, aztán meg nem értés
 lett csak az egészszéből, észre nem vett erek,
 most meg az, hogy újra feltétlen szeretek!

Lehoczki Károly

Teknős

Eljött a te időd
 zöld-szürke páncélozott hátad ideje
 csönd ideje
 teknős-idő
 mássz elő
 nyálkás sikamlós hidegtől
 borzong a szíve ki hozzád ér
 csontos hasad alatt
 nyög öklendezik a világ
 amíg keresztül vontatod rajta magad
 te teknős
 túlélte mindenkit
 iszonyú és undorító
 hős lettél
 te vagy a minden
 a virág is te vagy
 karmos lábad fölhasítja a földet
 és rágörgeted halott emlékeinkre
 szépséges múltunk torzóira
 a kaparékokod
 te átkozott
 te húst cafatokra tépő
 számító hulló-szembogár
 könny nélküli gyűlölet
 vak éhség
 pikkelyes sanda növekedés
 az vagy te teknős
 rák vagy
 harmincéves nő keblében
 férfi lohadt nemi szervében
 nyálkás rémisztő pusztulás
 te dög
 vers vagy
 kattogó olvashatatlan
 szent utálattal bűgő déli orgonaszó
 megáldott véres öldöklés
 széttárt pofájú villanó vigyor
 zuhanó repülőgép utasainak sikolya

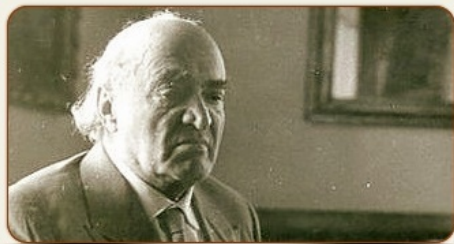
szájaradban a prédát
 éjünk nyugalmanak cafatjai
 ott uszkurálnak rohadnak bűzölgnek
 fürdővizetben
 együtt lebegnek a
 sorozatvetővel lekaszaboltakkal
 az elvágott torkúakkal
 tarkón lőttekkel
 éjszakai menekülők vágódnak hanyatt nyálkádón
 ősi kódod felülkerekedik
 finom fiainkon leányainkon
 rájuk terpeszkedsz hátulról
 megerőszkolod őket
 tisztességüket veszed
 életüket
 csak te maradsz az idők végtelenén
 és iszonyú fajzataid
 akiket kinevelni készülsz
 vékony hártájú tojásaid szerte lerakni
 te teknős
 birodalmad határtalan süppedékeny
 mocsár-világ
 a halállal rokon
 csuszamlós lomha tested otthona
 hadd markoljalak meg
 hadd hordozzalak reszkető kezemben
 vérengző ösztönöd magamra hadd vonjam
 mióta várom e percet
 apró fűzöld
 esendőnek álcázott korodtól
 tápláltalak hogy majd legyilkolj
 figyeltem amint erőre kapsz
 lesed a pillanatot
 törj reám teknős
 te teknős
 most te vagy az erősebb
 a hűvösebb fejű
 a rezzenéstelenebb

rátelepedsz a keblekre
ágyékokra szellemekre
nehezék
eleven présgép vagy
teknős
védett állat
volt gyermeki szórakozás
gügyögés hahota
ezzé lettél! – szörnyé! –
évtizedek metilénkék medencéjében
bekéült vérű fenevad
magadnak téped szagगतod

a kíméletlenebb
az úrhatnámabb
a rettegettebb
te vagy te
szerencsétlen dátum a mai
kettőnk csillagokból kiolvasható
fájdalmas dátuma
itt vagyok pokolfajzat
teknős
minden győzelmed omoljon
közönyös pajzsos koponyádra.

vendégkönyv

következő oldal >

Füst Milán

A szőlőműves

Lám, a Medve ragyog s fiát veri: csöndre tanítja.
S lejjebb lassan, valamint tavirózsa, leúszik a Hattyú.
Alant sötétül a kékség s a dús domboldalt beborítja,
Melyre fehér házat, kicsikét, százat egy óriás parittyá
Fekete, tar venyigék közt össze-vissza szórt...

S tiszta éjjelen, mélyen a hold alatt repül
És fénylő, gyors felhőket űz az őszi szél...
...Csak épp megnézi még hegyét, kicsit még jár körül
S aztán bucsúzik ő is, ki a súlyos fűrtöt óvta: ím' hogy itt a tél,
A szótlán szőlőműves is pihenni tér.

Jön, leballag a hegyről s hol borpincék nehéz szaga terjed,
Puttonyát s számos szerszámait hús kamarába teszi vissza...
S míg felenged a tél s a hordók kotyogó bora erjed,
Vidáman heverész és derűs kedvvel borocskáit issza
S tiszta bölcsességek örül, amíg kívül hull a hó.

Köd előttem, köd utánam...

Mint akit hordó tetején a saját horkolása ébreszt,
Nem tudja, mint került oda,
Körötte pókok, dongafák s lábatlan bábok furcsa népe s fázik is...
Ugy ébredtem rá egykor én, hogy itt vagyok...
Ahonnan jöttem, – jobb dolgom volt ennél, esküszöm.
Lehettem bármiféle, tetszésem szerint s nem volt szívem,
De táncolhattam itt és ott... megértitek? Szeszélyes voltam, illanó
S ha elfáradtam, kis körömben bárhol bujtam el, – lappangtam titkosan.
Több rejtély volt a lét nekem s több édesség: oly jó volt álom mélye meleg köpenyed!
S időnként lengedezni zúzmarák felett, vagy lenni sajátmagam jégvirág
S pattogva, kerengőzve kivirágzani egy sötét ablakon.
Homályos udvar ez, amelyre gondolok.
Itt éltem én e lét előtt, tudom. E helyt rejtőzött álmatag?
Függőleges és lassú életem.
Egy asszony állt a kút előtt és bölcsőt ringatott...
S én néztem őt.

Mózes számadása

Miután lejöttem a hegyről Uram...
Hol is Veled beszéltem a csendben, ki vagy a Jóság! –
Ők tobzódtak a völgyek alján. – El nem mondhatom, hogy ott mi volt.
Magának hamisságból épített fel várakat a nép,

Életrajz

1896. Apja, Fürst Ignác meghal. Anyja (Weisz Jozefa) dohánytőzsdéhez jut a Dohány utca 63. sz. házban. Itt élnek nehéz körülmények között – a trafik mögötti szobában – közel húsz évig. Füst életének egyik legmeghatározóbb, legellentmondásosabb kapcsolata az édesanyjához való viszonya.

1903. Tüdővérzést kap; utókezelésként egy hónapot tölt Abbáziában. Bár felépül, ettől kezdve állandó halálfélelemben él, betegségeit aggodalmasan számon tartja.

1904. Elkezd a naplóirást, melyet 1944-ig, a jegyzetfüzetek eltűnéséig folytat.

1908. Bekapcsolódik a Nyugat indításába; itt jelenik meg első írása, Peter Altenbergről. Megismerkedik Osvát Ernővel, „halálos barátjával”, akinek kezdetben ösztönző, utóbb bénító hatása Füstöt élete végéig kíséri.

1909. A Nyugatban megjelenik első verse (Szétforgácsolt erők), tanulmánya (Gondolatok vázlata a külső és belső szemléletről), cikke (Szigeti József). A folyóirat rendszeres munkatársa lesz. Kosztolányival, Karinthyval, Tóth Árpáddal, Nagy Zoltánnal, Somlyó Zoltánnal kerül közelebbi barátságba.

1910. Megírja az Aggok a lakodalmon című sorstragédiáját.

1912. Jogi doktorátust szerez. 1921-ig a főváros több felsőkereskedelmi iskolájában közgazdaságtant tanít. Szervező pedagógus.

1914. Megjelenik első kötete, a Változtatnod nem lehet. Egy újsághír alapján megírja a Boldogtalanok című drámáját, melyet a Nyugat is közöl. Berlinben eléri a darab előadását, de a háború kitörése elsöpri a bemutatót.

1916 tavaszán meghal édesanyja. Füst az Angyal utcába költözik.

1917. Elkészül Nevetők című első kisregényének első változatával.

1918–1919. A Vörösmarty Akadémia ügyészévé választják, majd részt vesz az Alkotó Művészek és Tudományos Kutatók Szövetségének megszervezésében.

1919. Átdolgozott részleteket jelentet meg a Naplóból a (Földi Mihály szerkesztésében megjelenő) Új Idők című folyóiratban. A siker hatására előfizetőket gyűjt a Napló kiadáshoz, ami évtizedekre egyik legnagyobb ambíciója lesz. Megírja A lázadó című első egyfelvonásosát.

1920. Politikai szerepvállalása miatt iskolájában fegyelmi eljárást indítanak ellene; nyugdíjaztatását kéri. Kitanulja a szücsmesterséget. Megírja Advent című

De még az inge szövetét is csaláfastásból szövés.
Nem bíztam én ott semmiben se, – nem a gyermekben ki megfogant...
(De már ahogy megnéztek a nők is... ama kőtáblákat cipelő öreget,
Egy már haragra is erőtlén aggastyánt, aki akkortájt valék... –)
De minden egyéb is, mi ottan élt, rajzott, vagy sarjadott a tág mezőn,
A gyűlölettől volt annak förtelmes az ereje.
S egy új világ épült fel így világod ellen, amíg távol volt szemem
S megdönthetetlen állt előttem, mint az éj maga.
Meg kellett törnöm végül is, így volt megírva rólam, fáradt voltam én!
S a vállaimmal kellett vón kivetnem négy sarkából mind e nagy világot, úgy, mint egykoron, –
S jajonganom megint akár a szél, vagy átüvöltönnem az éjszakát...
S bizony már ehhez vén valék Uram. –
S így törtem hát el szegény kőtábláidat
S ígéretednek földjét is majd így nem láthatom.

Ballada az elrabolt leányról

Angyalok söpörték műhelyem,
Szerszámaim az útból félreerakták...
Üveggyártó valék... És volt egy lányom is,
A kontya, mint a vas, – de őt már elragadták...
S volt úgy, hogy este lett nagy fergeteg...
A szélben vén emberek perlekedtek...
Egy részeges ajtóm elé vizelt,
S azt hajtogatta, hogy ő nagybeteg.
A halál meg akart keríteni egy kis lovat
S úzóbe vette... Mít mesélhetek?
Én mindezt láttam, mélabús öreg
S nem vállalkoztam többé kűzdelemre...
Fanyar volt sorsom íze, mint az álomé
S a gondolatom mind: halálomé.
Nem hagytam el kemencém, bárki jött is,
Csak épp lettem forró eszközöm,
Az emberekhez nem volt már közöm...
Csak azt vigyáztam, el ne fogyjon kis borom
S evégből olykor kiszóltam az ablakomon...
Szemben egy korcsma volt... S odébb egy gyűlölt kastély...
Ki tudja, kit őriztek ott s mely titkokat?
– Oh sokat integettek onnan egykoron!
Ám utóbb néma lett, akár egy nagy lakat!
S négy sarkán négy torony.

A magyarokhoz

Oh jól vigyázz, mert anyád nyelvét bízták rád a századok
S azt meg kell védened. Hallgass reám. Egy láthatalan lángolás
Teremté meg e nagy világot s benned az lobog. Mert néked is van lángod:
Szent e nyelv! S több kincséd nincs neked! Oly csodás nyelv a magyar.
Révület fog el, ha rá gondolok is.
Ne hagyj tehát, hogy elmerüljön, visszasüllyedjen a ködbe, melyből származott
E nemes-szép alakzat... Rossz idők futottak el feletted,
Megtörtött a téli gond és romlásodat hozta, megtapodtak,
Megbolygatták hitedet, az eszed megzavarták, szavak áradatával ellepték világodat,
Áradás szennyével borították be a kertjeid, vad vízi szörnyek ették virágaid, – majd a vad burjánzás
Mindent ellepett utána, – oly termés volt ez e térségeken emberek!
Hogy üszökké vált minden, aminek sudárrá kelle szöknie...
De légy türelmes, – szólók hozzád, – vedd a Libanon
Ös cédrusát, e háromezeréves szűzet, – rá hivatkozom, mert onnan vándoroltam egykor erre
Tekintsd őt, – türelmes pártájával hajlodoz a szélben, nem jajong,
De bölcsen hallgat s vár, amíg a negyedik nagy évezredben
Kibonthatja gyümölcsét e nagyvilág elé. S tán ez a sorsod itt.
Ki fénnel sötétséget oszlat, holtat ejt s élő emel,
Borúlatodra majdan rátekin. Halld meg szavam!
Én prófétáktól származom.

Katonák éneke

Hát mindennek a levét én igyam meg?

kisregényét; megjelenik könyv alakban a Nevetők.

1921. Az Athenaeum pályázatán első díjat nyer Az aranytál című kisregényével. Megjelenik második verseskötete, Az elmúlás kórusa; bevezető tanulmányt ír Berzsenyi Dániel válogatott verseihez.

1922. Derkovits Gyula illusztrációival megjelenik az Advent. A pozsonyi Tűz több részletet közöl a naplójegyzetekből.

1923. Megjelenik könyv alakban a Boldogtalanok; elő is adják az Írók Színpadán Forgács Rózsi főszereplésével. Megjelenik a Nevetők német kiadása. Feleségül veszi volt tanítványát, Helfer Erzsébetet. Hosszú olaszországi nászutat tesznek.

1925–1926. Sorra jelennek meg a Nyugatban egyfelvonásosai (Ákoska; A zongora; Atyafiak és a nők).

1927. Több éves gyötrelmes munka után befejezi Catullus című drámáját, melyet a Nyugat közöl.

1928. Súlyos neurózisának kezelésére hat hónapot tölt Baden-Badenben, Georg Grodeck szanatóriumában. A pszichológus rendkívül nagy hatást tesz Füstre, a lélektan területén mesterének tekinti. A kezelésből hazatérőben több nagyvárost meglátogat.

1931. Három hét alatt megírja a „férfikorom fényességének” tartott Negyedik Henrik király című tragédiáját.

1932. Rengeteget fírad a Negyedik Henrik király német fordításának és berlini bemutatásának megszervezésével, amit végül a náciizmus uralomra jutása tesz lehetetlenné.

1933. Megjelenik az Amine emlékezete. Feleségével meglátogatják Dubrovnikban Déry Tibort, majd a két író hosszabb görögországi utazást tesz.

1934. Írói munkásságának 25 éves jubileumát ünneplik a Zeneakadémián. Megjelennek Válogatott versei. Feléled a Napló kiadásának terve, megkezdí a jegyzetek átdolgozását.

1935. Elkezdí írni „nagyregényét”, A feleségem történetét. A sajátos mondatdallam kidolgozása során negyvenezer oldal vázlatot készít.

1938. Utolsó verse, amely a Nyugatban megjelent: A völgyben.

1940. Megjelenik könyv alakban az Amine emlékezete és a Szakadék. A Szép Szó részletet közöl a Negyedik Henrik királyból, majd – kilenc évvel a megírás után – megjelenik a teljes dráma is.

1942. Hétévi megfeszített munka után befejezi A feleségem történetét. A regény megjelenése csekély visszhangot vált ki.

1943. Újra felvetődik a Napló kiadásának terve; a Hungária Kiadóval szerződést köt és megkezdí a korai jegyzetek – jelentős – átdolgozását.

1944. március 15. A Napló utolsó bejegyzése. A naplófüzetek és átdolgozott részek eltűnése után többé nem készít jegyzeteket, a később – többségében – megkerült anyagról nem vesz tudomást.

1945. A Vercse utcai házukat az ostrom alatt bombatalálat éri; néhány hónapig társbérletben laknak. A nélkülözésben több nyugat-európai és amerikai barátjuk siet segítségükre.

1946. Új lakást kapnak a Párisi utca 6. sz. házban.

1947. Rengeteg előadást tart, felolvasásokon vesz részt. Többször szerepel a Magyar Rádióban is.

1948. Szabadegyetemi előadásaihoz emlékezetből rekonstruálja elveszett esztétikáját, mely Látomás és indulat a művészetben címmel jelenik meg. Lukács György és Korniss Gyula bírálata alapján a budapesti egyetemen az esztétika magántanárává habilitálják. Szellemelek utcája címen megjelenik új verseskötete és Véletlen találkozások címen novelláinak első gyűjteménye. Kossuth-díjat kap.

1949. Szakadékok címen megjelenteti őt – átdolgozott – kisregényét.

A fák közt volt egy kecskebak,
Amiatt volt a nagy harag.
Berengár király arra ment
És meglátta a szemtelent.
Mert megmegegte őt a bak,
Amiatt volt a nagy harag.

Hát mindennek a levét én igyam meg?

A fák közt volt egy k...áj,
Oda járt Berengár király.
Egy vastag kislány kell neki,
De feleségét rettegi.
S most lármát csap a kerge bak,
Emiatt volt a nagy harag.

Hát mindennek a levét én igyam meg?

Egy csillag fénye rásütött,
Hogy nagy kardjával ráütött.
Hát felfordult a kerge bak,
Csorrant a vére, mint patak.
S a véres karddal benyitott
S a benyilon igy ordított:
„Töröld meg véres kardomat,
Megöltem vetélytársamat,
Így jár, ki ellenem kiáll,
A nevem Berengár király!!!”

Hát mindennek a levét én igyam meg?

A nő dicsérete

1

Ó játékos ujjaid, ó finom szíved képzeletem könnyű serlege,
Ó lágy ágyékod, álmatag vidék! és kies-ékes, leglágyabb hasad,
Ó fogaidnak fényes bujdosása lágy és olvadó száj rejtékén
És ereidnek kék futása tested habfehér terén
S ó kényes, finom titkaidnak egész ékes bársonytokja te!
S ó finomult anyag te, sokkal finomabb, mint az,
Ki már csak benned lel vigaszt!
S ó drága bor, amelyből ittam én, de meg is részegedtem tőle s ittas, részegült,
Folyvást csak rólad énekeltem, égek, s mint ki végkép elmerült
Az éjszakában s mit se lát, de messzi tűz
Ingerli s egyben bátorítja árva két szemét:
Már én is úgy vagyok, – hogy futnék bár feléd...
Olykor megállok téveteg’ a féluton,
Mert féltem álmaim javát és nem tudom,
Hogy nem a messzeség-e az, mely véled egybefűz?...

2

Ebédnél ülsz, vagy látlak, kolmizod hajad,
Vagy semmit sem csinálsz, csak ringatod magad...
S én nézlek s gondolom, ki tudja, merre tévelyegsz?
És álmodom, hogy asszonytársad máris hívogat...
S ki tudja: beléd vette tán magát egy gondolat...
S a szemeim kitarva leslek, min nevensz?
És látom, földre ejted fátyladat
S szemed sötét, – talán már mást szeretsz...
S már térdepelnék is, hogy el ne hagyj!...

A semmittevés lován,

A semmittevés lován,
Ő üget az úton szaporán.
Minden köve egy év.
Szívének húnyó, bús heve
Még néha lobbán s egy barát neve

1951. Megkezdte híressé vált előadásait a budapesti egyetem bölcsészkarán. Shakespeare-előadásait nagy tanulmányokban is közzé teszi; lefordítja a Lear királyt. (Ez a felajánlása Rákosi Mátyás hatvanadik születésnapjára.)

1953. Súlyosbodó betegségei tolokocsiba kényszerítik; állandó látási, szív-, keringési, légzési, emésztési stb. panaszokkal küzd.

1955. Többéves hallgatás után megjelennek új kisregényei, Őszi vadászat címen. Sikerül elérnie Lear-fordításának megjelentetését.

1956. Megjelenik az Emlékezések és tanulmányok. A forradalmi eseményekben lehetőségei szerint részt vesz: november 2-án az Irodalmi Újságban jelenik meg, s a rádióban is elhangzik az Emlékezés Thukydész modorában az elesett hősök sírja felett című írása. November 4-én a Parlamentbe viteti magát: Hruscovhoz akar felhívást intézni, melyet négy nyelvre lefordítanak, de beolvasni már nem volt idő.

1957. Az elveszett Napló gondolati anyagára építve elkészül az Ez mind én voltam egykor című filozófiai tanmese-gyűjteménye. Megindul munkáinak gyűjteményes kiadása a Magvető Kiadónál. A Rowohlt Verlagnál megjelenik A feleségem története.

1958. Megjelenik A feleségem története francia kiadása a Gallimard-nál. Elkészül a Hábi-Szádi küzdelmeinek könyve. Konstantin úrfi fiatalága és Zsiráfkönyv címen elbeszélései és meséi jelennek meg a Móra kiadónál. Hetvenedik születésnapján kintüntetik. Új lakásba költöznek, a Hankóczy Jenő u. 17. sz. alá.

1959. A Boldogtalanok és a Negyedik Henrik király közös kiadása.

1960. Megjelenik A feleségem története lengyelül. Váratlanul nyugdíjazzák az egyetemen.

1961. Öröktűzek címen megjelennek összegyűjtött elbeszélései; befejezi utolsó nagy regényét, A Parnasszus felét. A feleségem története jugoszláv kiadása.

1962. A Madách Színház Pártos Géza rendezésében bemutatja a Boldogtalanokat.

1963. Hetvenötödik születésnapján szerzői estje az Irodalmi Színpadon.

1964. Harminchárom évvel megírása után a Madách Színház bemutatja a Negyedik Henrik királyt. (Rendező: Pártos Géza; címszerepben: Gábor Miklós.)

1965. Irodalmi Nobel-díjra jelölik. Ebből az alkalomból interjút készít vele a svéd rádió.

1966. Az életműkiadás újabb darabja jelenik meg: Drámák. Utószót ír kedves könyvéhez: Dickens Copperfield Dávidjához.

1967. július 24-én meghal. Temetése – akarata szerint – teljes csendben történt.

Fontosabb díjak, elismerések:

1932, 1935, 1946 – Baumgarten-díj

1948 – Kossuth-díj

1958 – A Munka Vörös Zászló Érdemrendje

Az életrajzot Szilágyi Judit írta.

Repülj!

Igyekezz, ó igyekezz lélek
E föld körén repülni túl!
Nézz feljebb: ott tisztább az ének...
Lásd: – hol csattogó harc hangja dúl:
E föld-világon nem szívesen élek.

Itt múlnak el, itt repülnek az évek
És fellázadnod, sírnod oly nehéz,
Oly gyorsan zátonyára fut az ész

Ilyenkor lobban el zsrátnokán.

Nem tudja ő, hogy merre tart
S nem emlékezik: – mit akart
S nem kérdi többé, hol pihen...
Néz felhőt, lombot és kiken
Egy hűsebb élet fénye ott világol:
A téli csúcsok felé néz a vándor...

És óhajtana lenni téli hó,
Vagy vágyna lenni pusztán délibáb
És mindaz: mi e földi lét fele, –
Mely sápadtabb, mert nincs vérrel tele...
Mi eltűnik – s nem mondta: élni jó!
S vidáman múlik el s nem éri vád
Az Alkotót, hogy mit művelt vele.

Az úton mendegél és egyre jobban
– Hogy erről álmodik, – a szíve dobban:
Ha nem üldözné többé vér szaga...
Ha szél volna, a holdmezőbe' hálna...
S ha ő volna az örök éjszaka:
Az emberszívekben tanyázná...

S a szív az égre ellankadva néz...

Nézz feljebb: ott az égi mértan
Szabálya fénylik és oly egyszerű!
S nem kérde többé, mi miért van,
Mert nincs kérdés több ott, hol a derű,
Hol tiszta ívek és körök
Honában már a gondolat örök!

Ott fenn öröktől tündököl a Törvény
S ahogy holdak és napok kerengnek,
Ne hidd, nem fáj az: közben ők merengnek,
S mosollyal múlnak el a századok...

Óh árva lélek én! E földön én elfáradok
S nincs kedvem többé keresni a kulcsot,
Mit zúgva elmerít az örök örvény
S mit Isten tengerébe elhajított,
Hogy nyissam véle majd a titkok ajtaját...

Te szőke égi lánynak símogasd haját
S ott fenn építs magadnak tiszta házat,

Ott fenn, – ott int a Magyarázat!

Öregség

Hol vagytok ó szemeim, kik oly áldottnak véltetek egy arcot?
S hol vagy ó csodálatos fülem is, amely oly hegyes lett, mint a számáré valamely édes-bús nevetéstől?
S hol vagytok fogaim, ti vérengzők, kiktől felserkent nemcsak a számóca, de az annál duzzadtabb és pirosabb ajak is?
S hol vagy te mellemnek oly irtozatos dalolása?
S hol a kín és hol az áldás, amelyet most hiába keresek eszelős utaimon, görbe bottal a kezemben?
Loholni bolondúl? Kergetni az őzet, az őzlábút s utána ledőlni, susogni, nem is neki, de a holdnak...
Holmi rejtelmekről, amelyeket senki sem érthet egészen s amelyeknek zaklatott boldogság mindenkor a neve...
Hol vagytok ti mozgalmak és fekete átkok? Örök sietés? Hol a mohó száj s hol a nevetésem?
Úristen, hol a nevetésem s a tárgyaltan zokogás is:
Mikor döngő hajnalodások vértelen messzeségei! hányszor
Leborúltam a sötétben elétek!
Hallgass rám oh ifjúság. Volt egy öreg görög egykor
Ki felemelte két kezét, mint a szobor s az ifjúságát visszakövetelvén
Mondott aiszchyloszi átkot arra, aki tette, hogy így meg kell az embernek öregedni.
Félig vakon állt a hegyen, csupa sugárzásba merülve, – ősz haját verte a szél is
S pisla szeméből könnyei hulltak az Istenség magasztos lába elé.
S mégis szava dörgött, szavától megállt a malom, megrendültek a dombok
S az ötéves kos is felemelte rá a fejét. – – Ámde az Istenség
Nem nézett rá, nem felelt akkor az öregnek.
Sírt az Istenség. Mert, mintha dobokat vernének a fülébe, tompa dobot
S erre felelné a hegyomlás s e hegyomlásnak felelné a tenger...
Oly nagygyá nőtt meg előtte s oly szentté az öregség ősi nyomora.
Mert hisz ott állt ő már önnön sírja előtt s még mindig pörölve a széllel
S még egyszer hangoztatni akarván igazát, mielőtt elomolna...
S aztán hát elment persze, – csend lett végül is e vidéken.
De a szívében is csupa csend volt már akkor, el ne feledjük s egy másik, még nagyobb figyelem...
S a feje körül tompa derengés.

Az úton mendegél és egyre jobban
– Hogy erről álmodik, – a szíve dobban:
Ha nem üldözné többé vér szaga...
Ha szél volna, a holdmezőbe' hálna...
S ha ő volna az örök éjszaka:
Az emberszívekben tanyázná...